

WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

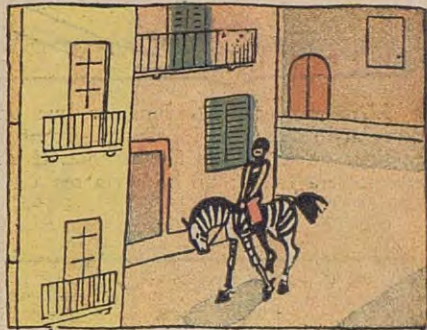
LA LLUM NATURAL

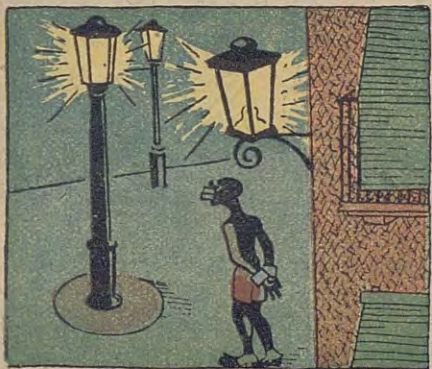
A Truskània, les nits que no hi havia lluna era fosc com una gola de llop, car no coneixien ni els llums.

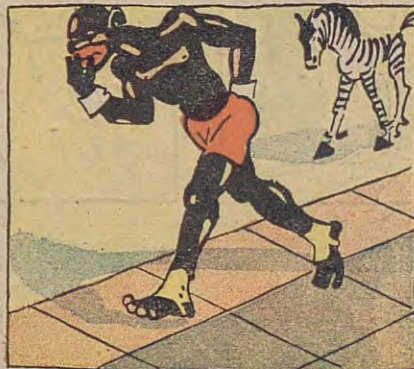
El cap de la tribu, però, cansat de l'estat primitiu en què vivien, va decidir fer un viatge d'estudis a ciutat.

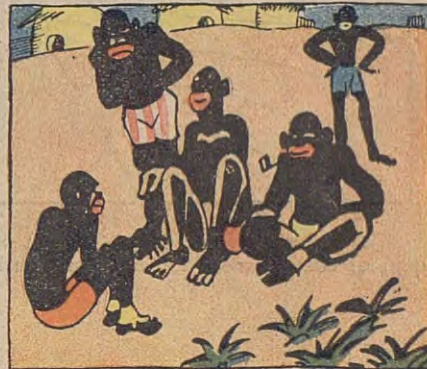
Muntat en una zebra trotadora, va arribar a la capital i va començar a documentar-se.

L'esplèndida il·luminació va deixar-lo amb un pam de nas. Una il·luminació semblant era el què calia al seu país.

Però com que l'establiment d'una línia elèctrica era impossible, el cap de la tribu de Truskània va quedar preocupat.

Arribat a Truskània, va cridar els savis de la tribu i els va exposar una idea que havia tingut pel camí.

La idea fou posada a la pràctica, i l'endemà Truskània aparegué il·luminada com la millor ciutat del món. El cap de la tribu havia descobert la llum natural.

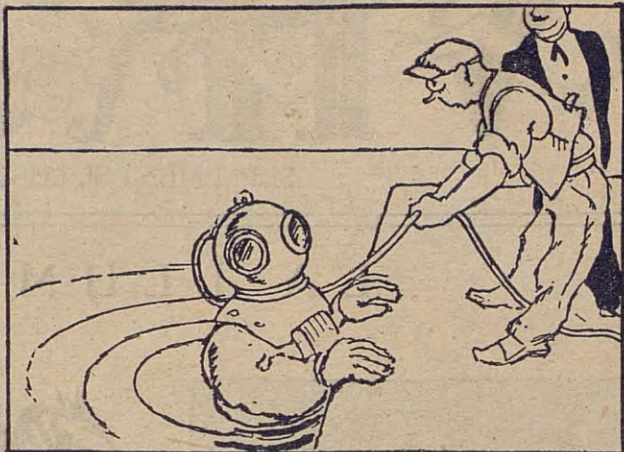
El procediment no podia ésser més senzill. De dia es veia prou bé. Tota la il·luminació consistia en una munió de tigers, òlibes, gats, cuques de llum

i altres animals d'ulls fosforescents, instal·lats en artístiques gàbies que a la nit proporcionaven una claror de més de deu mil bugies.

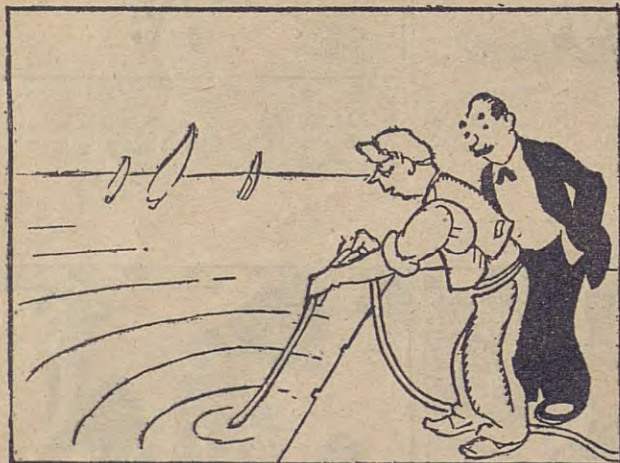
Aviació inesperada

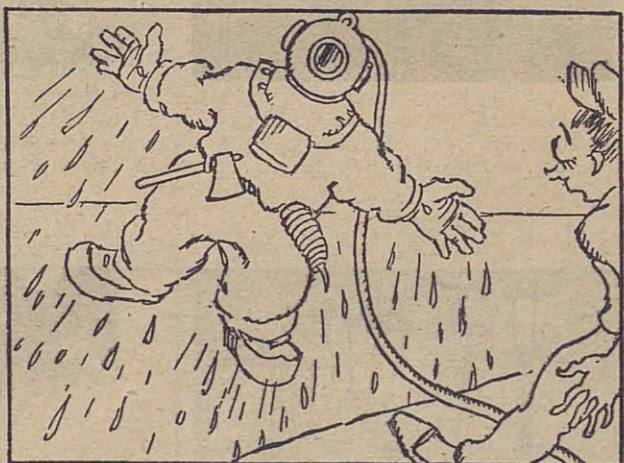
L'Ambrós era més fumador que una xemeneia; per desvesar-lo d'aquest vici s'havia provat tot, des d'omplir-li el cigar de serradures fins a posar-li un petard a dintre; mes tot era inútil; no hi havia res a fer.

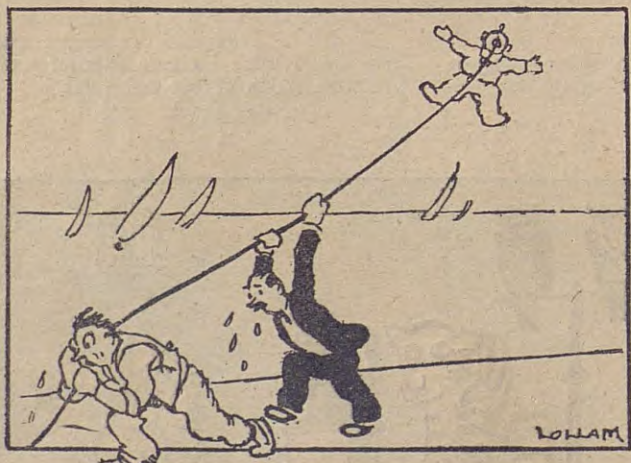
Però l'Ambrós, amb tot i aquest vici, era una bona persona que es guanyava la vida honradament fent de bus.

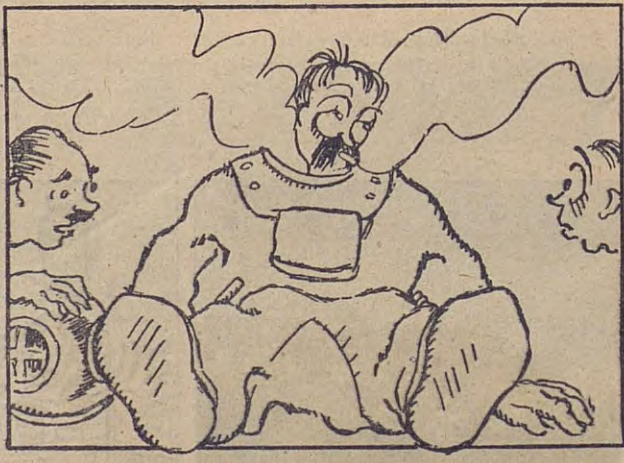
Un dia es va ficar dintre el mar per arreglar no sé què; al començament tot anà com una seda...

...però, oh sorpresa!, encara no feia dos minuts que era a dintre, quan tornà a sortir; però no s'acontentà en sortir a flor d'aigua, sinó que les empenqué cel amunt, igual que un globus, davant l'astorament dels seus companys.

I continuava amunt... amunt, i encara potser pujaria a no ésser que els de baix, treient forces de flaquesa, lograren remolcar-lo com si fos un estel.

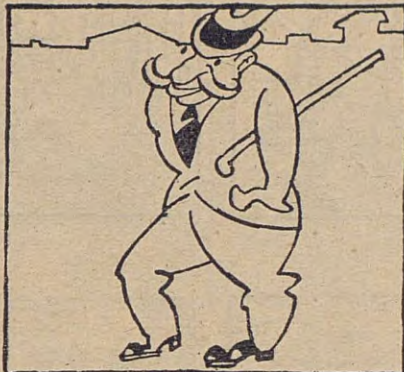
¿Sabeu què va ésser? Que l'Ambrós s'havia oblidat, en ficar-se el casc, de treure's el cigar de la boca, i està clar, el fum, tancat a dintre, l'inflà com a una bomba i provocà l'ascensió. Però no hi ha mal que per bé no vingui. D'aquella feta ençà l'Ambrós no ha fumats més.

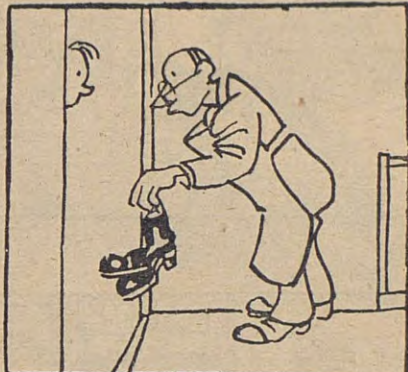
Els deutes

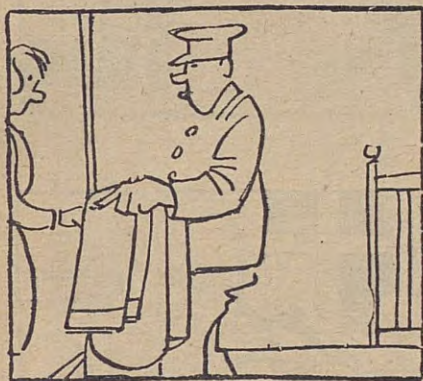

Don Alvar Gínia és un fidalgo tro-nat.

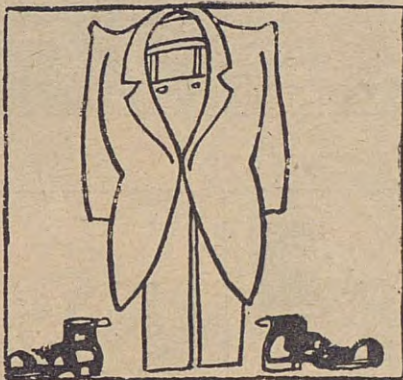
Però això no l'impedeix de vestir a la darrera moda.

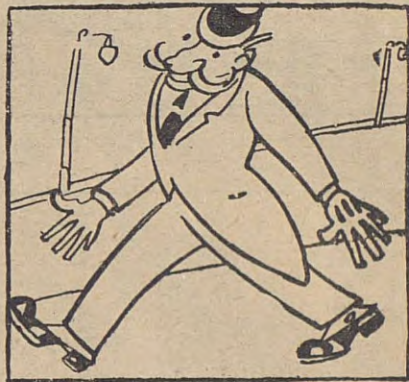
Justament un dia d'aquests el saba-ter li entregà un parell nou de trinca.

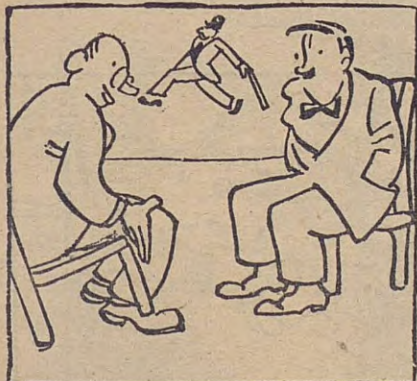
I el sastre un tern de jaqué, model de Londres.

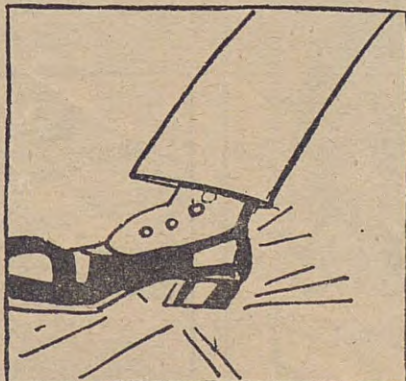
Amb vestit nou i sabates noves el nostre fidalgo es passeja tot tivat.

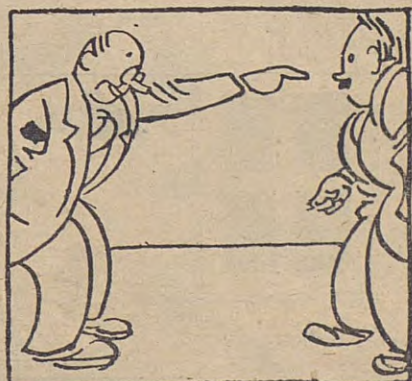
A la cantonada el sastre i el sabater prenen la fresca quan passa Don Alvar.

Les sabates noves li van fent nyic-nyic a cada passa que dóna.

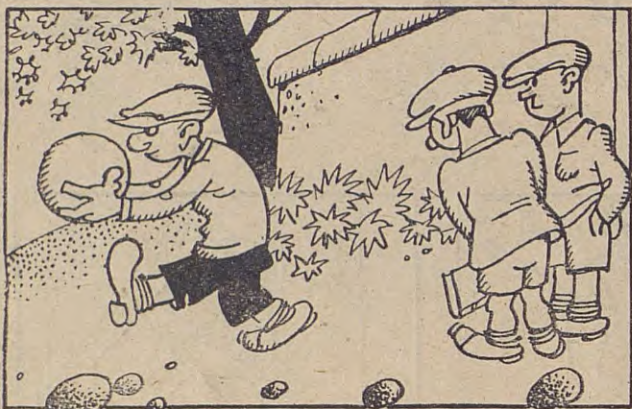

—¿Saps per què li grinyolen les sa-bates?—diu el pegot—. Doncs perquè encara me les deu.

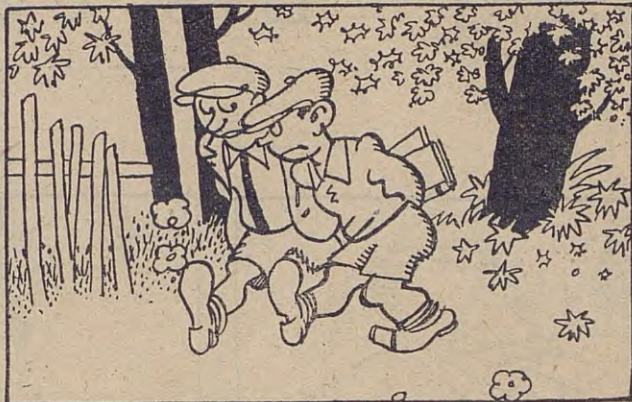

—Si fos per això—respon el sastre —també li grinyolaria el jaqué.

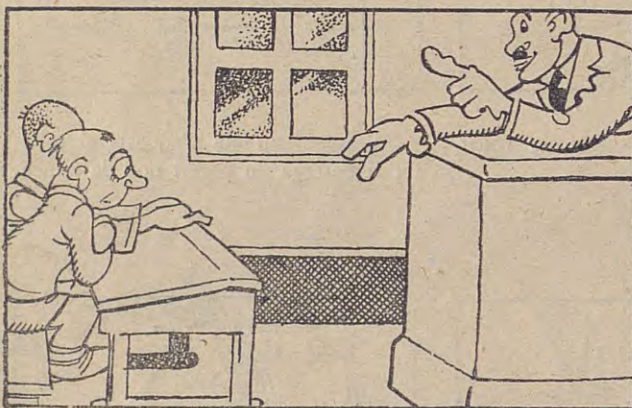
Fosca artificial

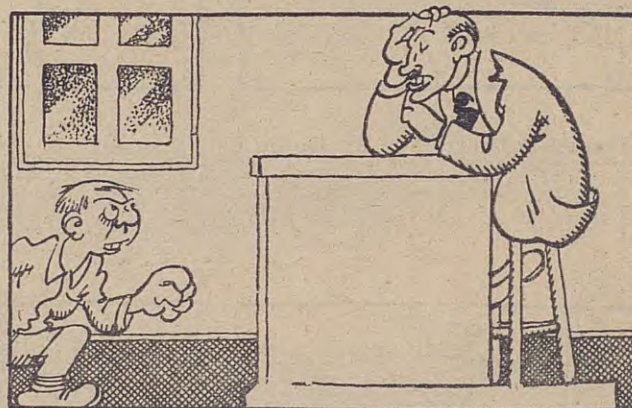
Mentre els uns van a jugar

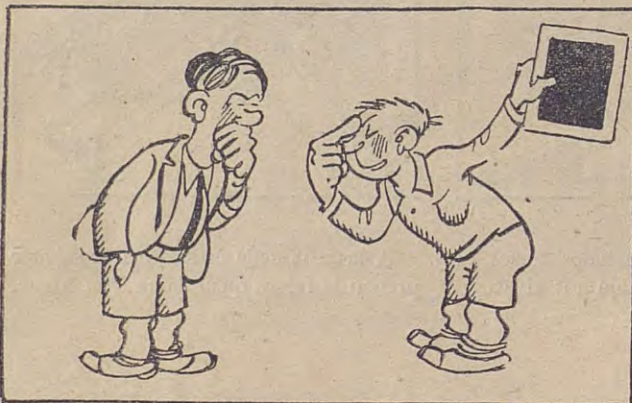
altres a escola han d'anar.

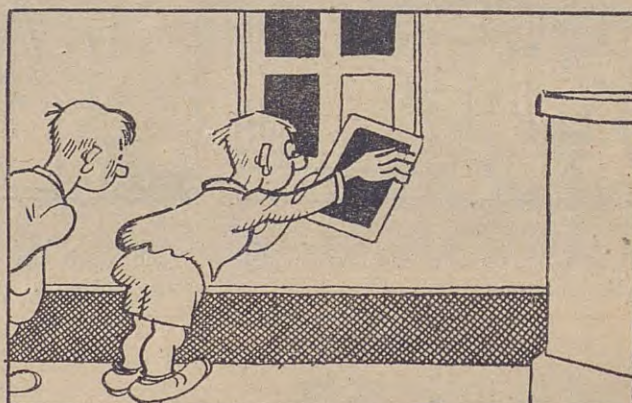
Resulta molt avorrit...

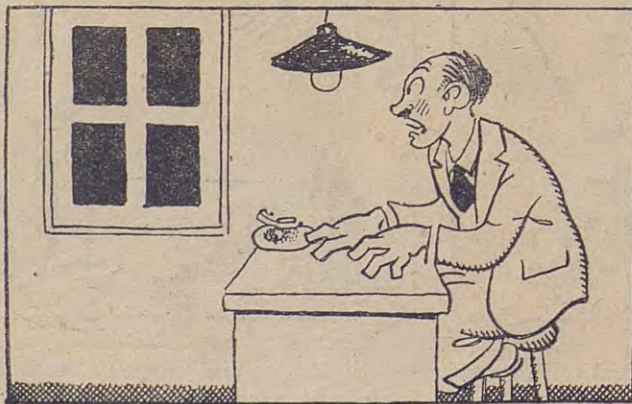
ara el mestre s'ha adormit.

Posen, mentre dorm el mestre,

pissarres a la finestra.

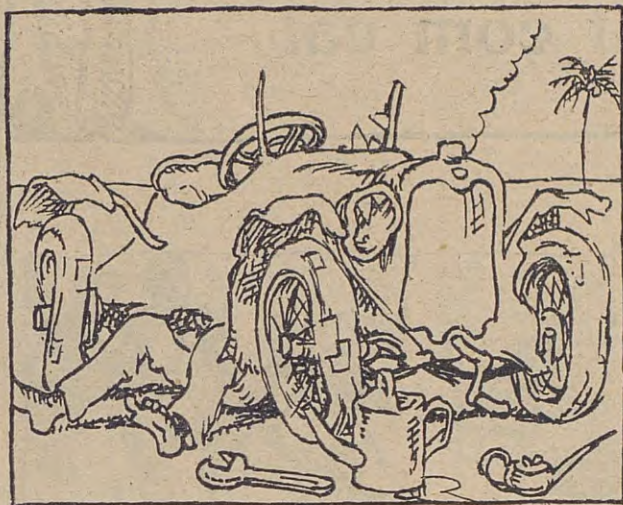

Es pensa que ja és de nit

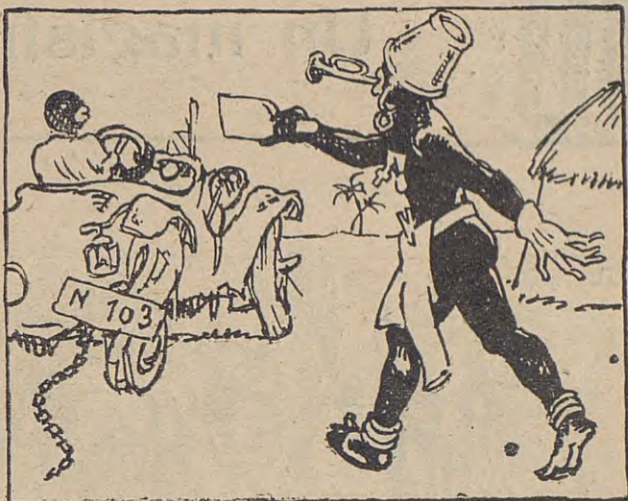

i els fa plegar de seguit.

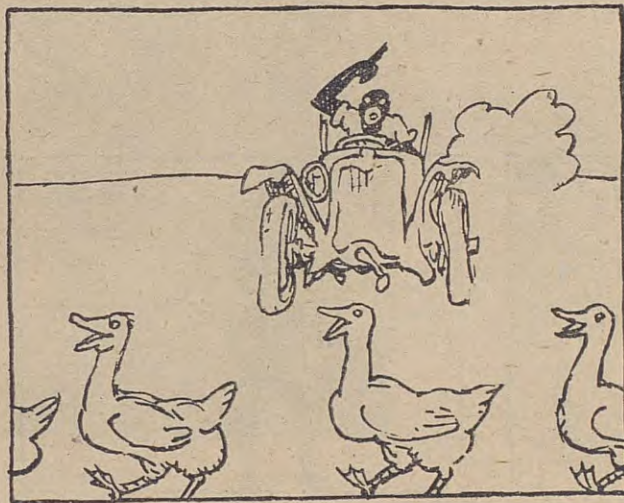
Les Històries de l'oncle Joan

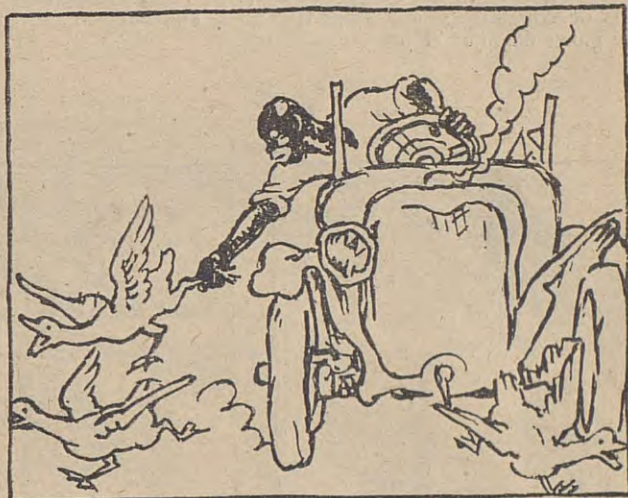
Desballestat com l'auto d'en Panxito no en trobaríeu altre en tota la comarca: torçades les rodes, els palafangs guerxos i sempre amb alguna peça en falta.

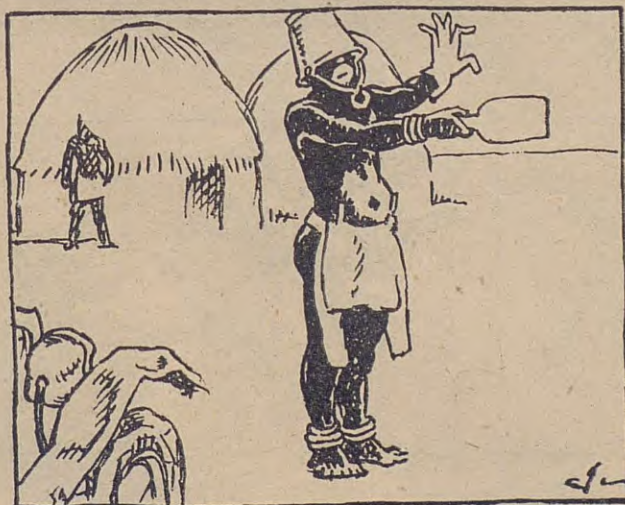
L'urbà del poble estava cansat de reptar el poc esculpols xofer. Un dia que, per variar, no portava botzina, va dir-li que si en tornar no en portava se la carregaria de valent.

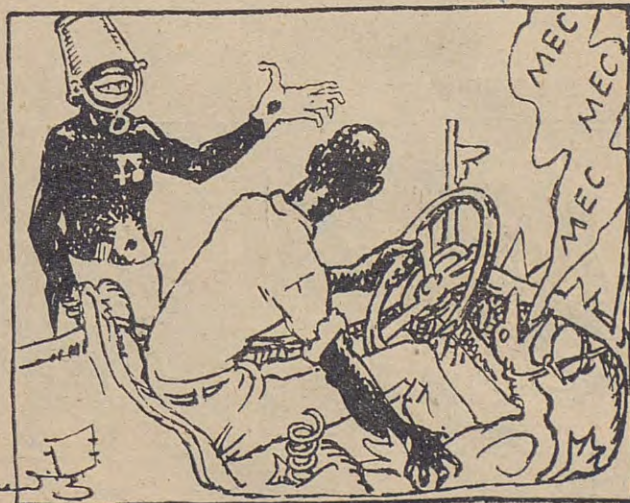
¿Com subsanar la falta, posat que en el desert no hi ha botigues d'accessoris? Panxito és home de recursos, i allí on un altre no hi trobaria res, ell hi troba la solució.

Un ramat d'oques—que no sé què hi devien fer per allà—amb llurs «mecs» «mecs» estaven mostrant a les clares llur vocació de botzines.

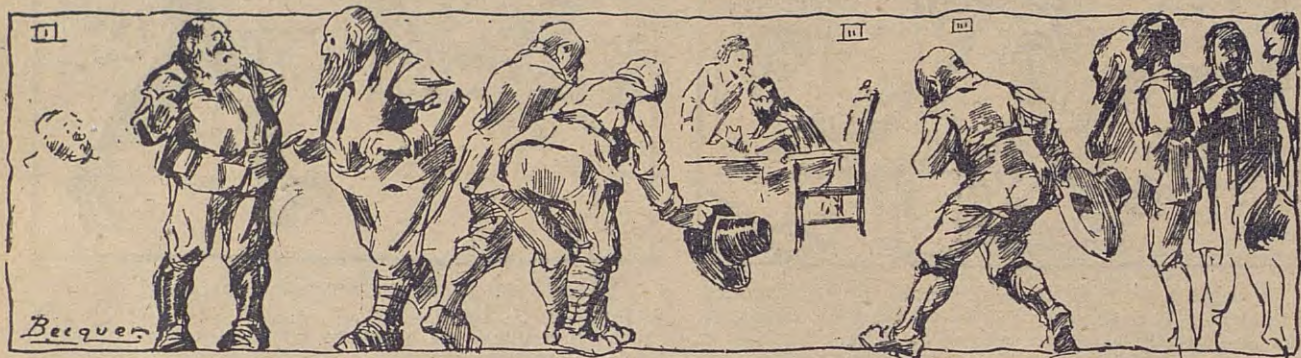

En tornar al poble, l'urbà ja l'esperava amb les ungles esmolades i la llibreta de multes a punt.

Però no va tenir necessitat d'emprar-la. En Panxo portava la botzina millor que ha portat cap xofer en tota la bola del món.

Un magistrat com cal

L'Honorable Gremi de Mestres Forners de Nuremberg feia temps que tenia ganes d'apujar el pa.

Per fi un dia es decidiren a visitar en comissió el burgmestre de la vila

i li demanaren llicència per dur a terme l'augment de preu de l'aliment principal dels ciutadans.

El burgmestre els escoltà tot seriós i els digué que ja resoldria i els trametria la resposta per un agutzil.

Els espavilats forners, abans d'anar-se'n, deixaren sobre la taula del burgmestre dissimuladament una bossa d'unces.

Quan hagueren sortit, el magistrat se n'adonà i cridà de seguida dos agutzils.

A l'un li donà la bossa amb encàrrec de dur-la a l'Hospital de la vila.

I l'altre el trametré als forners amb encàrrec de dir-los: «El burgmestre no pot acabar de creure que uns senyors tan caritatius

com vostès que li han deixat una bossa d'unces pels pobres, tinguin ganes d'apujar el pa, i per tant no dona el permís.»

El misteri del Banc Levi

Això era a principis d'aquest istiu. El ric banquer Abraham Levi havia marxat a Monte-Carlo a passar una temporadeta. No per istiu-
jar, no, perquè ell no podia per-
metre's aquests luxes, sinó per passar-se
les hores de vespre voltant entorn de
la ru'eta, com un ocell nocturn, en cer-
ca de jugadors pelats que volguessin
vendre's alguna joia o firmar pagarés
al doscents per cent per fer diners per
continuar el joc. Aquesta era la di-
versió d'Abraham Levi cada istiu. A
més a més, els vespres que el negoci
li havia anat bé, es permetia el luxe
de posar un duro al número 13, re-

DE COL.LABORACIO

—Jo no sé per què Noé va deixar
pujar la puça a l'Arca.

—Home, és que devia entrar com a
polissó.

cordant la història d'aquell anglès que
amb un sol duro va desbancar i se'n
dugué els diners a cabassos. Amb
aquesta esperança, Abraham Levi po-
sava un dret, res més que un dret,
al seu nombre favorit.

I succeí que un vespre l'afavorí la
sort, i d'aquell duro li'n pervingueren
cinquanta mil...

Com tots els jugadors que guanyen
fort, Abraham Levi es va sentir, per
primera vegada a la seva vida, gene-
rós...

El Banc Levi havia obert aquell dia
com tots, a les nou del matí, però
l'hora de despatx pel públic no era
fins a les deu. A les deu en punt, un
individu que havia de cobrar un xec
i feia ja alguns minuts que s'esperava
a la porta, entrà al Banc i es dirigí a

la guixeta de pagaments. L'empleat ni
se'l mirà; estava llegint un llibre d'ac-
tes molt voluminós amb una atenció
profunda i una immobilitat completa,
amb el cap recolzat amb les mans.

Impacient, el parroquià es dirigí a
la guixeta del costat. L'empleat d'a-
quella dormia, aparentment, de cap a
la taula.

Girà els ulls el nostre home i veié
en un recó el groom assegut al cistell
dels papers, completament immòbil i
com petrificat. I vora la porta el con-
serge en la seva cadira també estava
quiet, molt quiet...

El parroquià, tot alarmat, sortí al
carrer i cridà la policia. De seguit en-
trà una parella al mateix temps que
un inspector que passava casualment,
i hom procedí a l'examen d'aquella si-
tuació tan estranya.

—¿Estaran narcotitzats? —preguntà
l'home que havia donat l'avis.

—Són morts. Morts tots quatre! I
no presenten cap ferida ni contusió.
Caldrà avisar el jutjat i els forenses.

En les oficines interiors del banc
aparegueren tres cadàvers més. El cai-
xer, el gerent i el cap de comptabili-
tat. En un mot, tots els empleats de
la casa.

Els forenses, després de fer l'autop-
sia als cadàvers, dictaminaren que ha-
vien mort, tots, d'atacs cerebrals, a
conseqüència d'un ensurt o emoció in-
esperada.

Però, ¿quin ensurt podia ésser prou
gros, quina emoció prou inesperada,
quina sorpresa prou irresistible per ma-
tar alhora set homes sans i robustos?

El detectiu Xarlot Comes, que acu-
dí a aclarir el misteri, trobà la solu-
ció. El gerent, en morir, tenia entre
mans un telegrama provinent de Mon-
te-Carlo que deia textualment:

«Concedeixo vuit dies vacances i do-
ble sou tota la dependència. Levi.»

Abraham Levi s'havia sentit generós

per primera vegada a la seva vida i els
seus pobres dependents no havien po-
gut resistir una sorpresa tan forta com
inesperada!

DE COL.LABORACIO

ANOMALIES DE LA VIDA

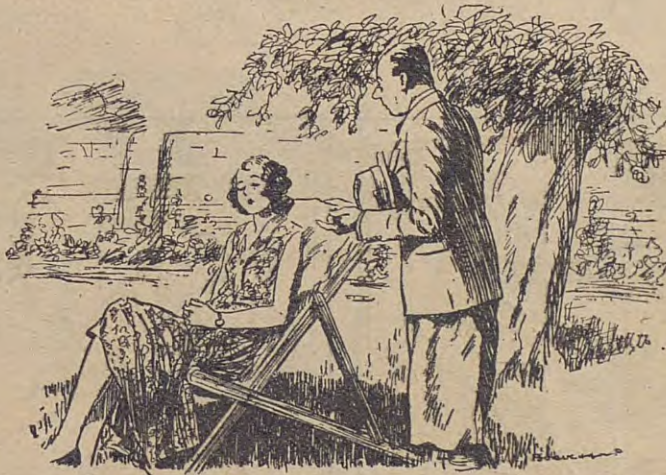
—Té, aquest porta ell tot sol el pa
a quinze o vint famílies, i jo amb
prou feines el puc portar a la meua.

FRACAS

—Sé que has posat una granja
avícola—digué en Pau
a en Tòfol—. Vejam, explica'm,
¿et dóna bon resultat?

—No, noi, és una estafada!
Tants duros que em vaig gastar
comprant tres incubadores
i encara estic esperant
que puguin! Ja fa dos mesos
i d'ou no me n'han fet cap!

P. E. P.

—¿Per què estàs trista?

—Es que la minyona està malalta i la pobra mamà ha de fer tota la feina!

(De The Passing Show)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*En Baliga, que és molt viu,
fa esports d'hivern a l'estiu.*

Troben, regirant paper,
un diari del gener.

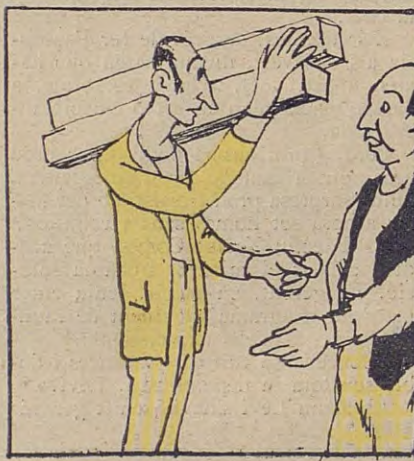
—Amb la calor que ara fa
qui pogués veure nevar!

—Voldria viure a un país
on tot l'any pogués d'hivernar.

Al davant, al Bar Baró,
porta gel un camió.

Baliga, tot inspirat,
dues barres n'ha comprat.

I tot el barri s'intriga
veient el què fa en Baliga.

Ja corre per l'asfaltat
a tota velocitat.

Ha donat una escomesa
a un noi que duia cervesa.

Del refresc que ha resultat
en tasta tot el veïnat.